

NAGY ISTVÁN ATTILA

Csodavárás

Ülök a monitor előtt,
faggatom az arcodat,
retusálom a bolond időt,
s amint elmerülök arcod igézetében,
eltűnnek a sebek, amelyeket kaptál,
önmagad néz vissza rám.

Úgy látlak mosolygósan,
mint a fény ragyog,
átvilágít minden elevent,
s bennem is életre kel,
ami már végtelen útra készült.

Hittem, hogy ez örökre megmarad,
mert belehalok arcod igézetébe,
tekinteted játékos suhanásába,
amint körbefut rajtam,
s elbújik a szemhéjam alatt –
behuny szemmel várom a csodát.

Reménytelen, reménytelen

Reménytelen, reménytelen
kiabálja a szívem,
reménytelen, reménytelen,
dübögi bennem a félelem.
Rám kacag a Hold sarlója fenn,
követem a hulló csillagokat.

Itt lesz hamar az aratás ideje,
akár bánt, akár betakar a félelem,
nyugtató nyugtatja a szívemet.
Odabent kalapál a félelem:
reménytelen, reménytelen.

Kihányom magamból ezt a világot:
nyomaszt minden órája,
de ha elsimítaná az arcomról
gyöngéd kézzel a félelmet,
talán nem mondanám:
reménytelen, reménytelen –
kiabálja a szívem